

voril je tudi poslancom poljskim, da on namenov njihovih zavoljo Avstrije podpirati in odobriti ne more. Pri vsem tem pa so bili vendar Poljaki tako zaslepljeni, da se niso le hrabro vojskovali pod Poniatovskim proti Rusom, ampak celi narod poljski je pri slednji priliki in na vsaki način podpiral Francoze proti svojim slovanskim bratom in šel na roko svojemu „na videz“ odrešeniku. (Dal. prih.)

Kratkočasnica.

Omizam.

Smešna mrvica.

„Omizam“ je li slovenska, latinska, grška ali nemška beseda; kaj mislite čitatelji dragih „Novic“? Gotovo ne uganete, in kaj velja, da še celó rajnci Adlung in pa Grim ne? In vendar je ta uganjka že več kot na pol odkrita. Pa čujte, kako da se je vplodila ta beseda. Vprašam nekega dne svojega starega prijatla in iskrenega Slovenca*), ki je bil nekdanj duhovnik pri nekem c. kr. laškem polku, ali je res, da se Lahile težko učé nemškega jezika in da posebno črke „h“ izgovarjati ne morejo? On mi to potrdi in mi v spricho tega pové sledečo povestico:

Bil je omenjeni polk (regiment) na Dunaji v posadki, kar nekega dne eden izmed njegovih desetnikov (koprolov) s svojo vojaško četo sém ter tje po mestu pohaja in zdaj tega zdaj unega nekaj poprašuje, — pa ne dobi nobenega odgovora. To se na vse zadnje za malo zdi vojaku, da prav po vojaško zabavljati začne čez Nemce. Na to ga pa obdá v hipu velika množica ljudstva — pa nobeden ne vé ne bev ne mev. K sreči se prerine skoz množico nek duhovnik, ki bil je tudi kdaj duhovni pastir pri nekem drugem laškem polku. Ta vpraša desetnika, kaj da želi? Prav po brešjansko mu odvrne: „Dove že omizam?“ (to je po naše, „kde je omizam?“) in še pristavi, da mu je ukazano, tje s svojimi ljudmi na stražo iti. Duhovnik si beli glavo, kje da bi bilo to, pa zastonj. Vprašuje na dalje, zakaj da se tje pošilja straža? Desetnik dé, da je tam poglavitna cesarska denarnica. Gospod se pomuza in reče: „A zdaj se razumeva, vi hočete reči „Hauptmünzamt?“ Desetnik vés zadovoljen zaupije: „Appunto — omizam, omizam — reverendo!“ (da, da — omizam, omizam, duhovni gospod!) Na to se mu pové in pokaže, kam da ima iti. Desetnik se zahvali, ter okoli stoječe kukasto pogleda in pristavi: „Čujte gospod! tudi marsikterega tih zijašov sem vprašal za omizam, pa mi še kar odgovoril ni; fejte bodi!“ — in hitro korači dalje.

Dopisi.

Iz Zagreba 10. maja. A. K. — Treba se mi zdi, da popravim marsikaj, kar je prinesel v listu 37. „Najprej-a“ dopisnik iz Zagreba. Resnica je, da je Nj. Veličanstvo dovolilo napravo jugoslovanske akademije v Zagrebu; al da je „mnogo dobrih rok o tej priliki pokazalo svojo veliko darežljivost blagej domovini“, o tem tukaj celó nič ne vemo, kajti nikomur ni znano, da bi bil kdo podaril kaj akademii o tej priložnosti, razun tega, da je ban Šokčević daroval zatega del 100 gold. pevskemu društvu „Kolo“, ker je akademija dovoljena. Resnica je, da je pevsko „Kolo“ priredilo banu, kakor svojemu pokrovitelju, svečano besedo; al napak je beseda, da „le malo poslušavcov se je bilo našlo, menda zato, ker so bile na Jelačičevem trgu druge večerne veselice (sic): veliki zverinjak in cirkus.“ — Dvorane

*) Tudi „Novicam“ pošiljal je prav mične sestavke. Molči že več časa, — da bi se pač kmali zdramil! Pis.

gradske streljarne so bile oni večer tako polne, da malo kaj tako. Bila sta pričujoča tudi ban in grof Juri Jelačić razun mnogih drugih velikašev. — Omeniti mi je še, da pod št. 9 v programu naznačeno „Solo“ za gosle in glasovir je izostalo, ker je gosp. Laub iz naklonosti do društva godel, in da so pevci morali ponoviti dr. Benj. Ipavcevo pesem „Domovini“, kar se pri ostalih ni dogodilo.

Iz Teharjev na Štajarskem. — V nedeljo 3. maja smo imeli cerkveno slovesnost na Teharjih; napravili so namreč tukaj iz železne fabrike delavci štorovski nov oltar v čast sv. Florijanu, svojemu patronu; prišli so v lepi procesii od fabrike do farne cerkve z muziko in svojim lepim banderom. Lepa hvala jim, ki se spominjajo Boga in Božje časti, da so iz svojega težkega zaslužka si napravili tukaj lep oltar za Božji dar. Pridigovali so naš častiti gospod Korel Turjašek, v prvem delu po nemško, v drugem delu pa po slovensko, tako srčno, da so marsikteremu solze v očeh zaigrale. Marsikak bravec se bo morebiti čudil, da pridiga je bila na polovico slovenska, na polovico pa nemška; al ker je bilo dosti taciš vmes, ki ne razumejo slovensko, je treba bilo tudi nemške besede, da smo jih vsi razumeli. Pevci so peli novo slovensko pesem, ki jo je zložil Vaš

Anton Grabič, mlinar.

Iz Maribora 3. maja. Danes smo v tukajšni čitavnici v obilno zbranem občnem zboru odločili tisočletnico sv. Cirila in Metoda v slovstvenem obziru praznovati dne 3. avgusta z veliko besedo. Za osnovo in vredovanje te narodne slovesnosti se je izbralo 20 odbornikov. Natančni načrt in povabila se ob pravem času razpošiljajo.

Iz Maribora 10. maja. Podpisana se v imenu slovenskih dijakov na mariborski gimnazii prečastitima gospodoma prof. J. Macunu v Zagrebu in prof. A. Janežiču v Celovcu za poslano knjige javno zahvaljujeta. Jos. Šuman. J. Majciger.

Iz Gorice 5. maja. ☉ Sinočni (v 17. listu „Novic“ naznanjeni) koncert je bil zraven velikega plesa o pustu največa veselica, kar je naša čitavnica ustanovljena. Gospa Roza Hagen-ova je pela 6krat, namreč: bravour-en napev iz opere „Norma“ (po slovenski), „Poziv“ (hrvaški), „Srdce ztracene“ (česki), „Aj čoby bolo“ (slovaški), „Czarne oczi“ (poljski) in „Kje dom je moj.“ Ko bi hotel popisovaje o nje umetnosti praviti, da je slavo svojo popolnoma opravičila, utegnili bi se zdeti, da hočem umetnici kratiti čast, ki ji jo je poslušavstvo z živim ploskanjem in slava-klici priznavalo. Ponovljene ste bile slovaška in „Kje dom.“ — Domači naš pevski zbor se je prav dobro obnesel in svoje 3 mične pesmi (1 slov., 1 hrv., 1 srbsko) prav gladko pel. — Kar je pa sinočno veselico čez vse povelečevalo in med Slovenci največo navdušenost zbudilo, bil je (proti koncu I. razdela okoli 9. ure) nepričakovani prihod čitavničnega pevskega zbora tržaškega. Ravno je imel naš zbor v drugič nastopiti, ko se mu pomigne, da naj enmalo počaka, in ob enem zagrmi pri vratih „dobro došli“ in „živili!“ in prej, ko se je po dvorani zvedilo, kaj da je, stoji že osem brhkih v lične surke oblečenih sinov matere Slave na pevskem mestu pred nami. Že prav salônsko njih nastopanje in uglajeno vedenje jim je brž sočutje in spoštovanje pričujočih — med kterimi se gotovo kočljivcov ni manjkalo — pridobilo. Kaj pa še le, ko imposantni njih glasovodja gospod T. roko povzdigne in se na zapovedljivi njegov začetni takt krepki pozdrav: „Hej rojaki! opasujmo uma svitle meče!“ po dvorani razlije. V čigar prsi je sapa sedanjih časov le iskrico narodne zavesti zanesla, moral bi se na resni ta poziv iz tako mogočnih ust plehke